

Szenes György

A HELYI KÖZÖSSÉG ALKOTMÁNYJOGI HELYZETE ÉS FEJLETTSÉGI SZINTJE

Szocialista öngazgatású társadalmi rendszerünkben történelmi szükségyszerűség volt a helyi közösségek megalakítása. Noha az utóbbi időben valamennyi fejlett országban valamiként csoportosították a lakosságot, a helyi közösségi rendszer elméleti alapjait mégis a szocialista öngazgatás vetette felszínre.

Elvitathatatlan, hogy a tmsz-okban egyesült kollektívák tagjainak elsődleges feladata az egymás közti és a szélesebb körű társadalmi viszonyok szocialista fejlesztése, ám szükségleteik és jogaik sokfélesége arra készíteti őket, hogy más módon, területi alapon is társuljanak. Ilyenek hazánkban a helyi közösségek, a községek, a tartományok, a köztársaságok és a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaság. Ezeknek a közösségeknek, elsősorban pedig a helyi közösségeknek az a célja és feladata, hogy összefogással, közös munkával, valamint megegyezések és megállapodások útján megoldják a dolgozók és polgárok minden fontos kérdését. Ez a közösség természetesen megköveteli az érdekek pluralitása által kialakult ellentétek összehangolását is, amelyről a következőkben szólnunk.

A társadalom öngazgatói alapokon történő teljes integrációja majd akkor alakul ki teljes mértékben, ha a gazdasági és komplementáris tevékenységek társulásához és szövetkezéséhez a területi közösségek minden lakosának szövetsége is kapcsolódik. Tehát a társadalmi újratermelés egészének összhangja csak akkor alakulhat ki, tehát csak akkor teremődnek meg a kommunizmus magasabb fokára való áttérés alapjai.

Az 1963-as alkotmány értelmében a helyi közösség elsődleges feladata a lakosság közvetlen határozatképességének fejlesztése. Ezzel kialakult a lakosság lakóhelyenkénti közössége, mely határozatképes, de mint öngazgató közösség a hatalom szervezete, feljogosítványai és feladatköre nélkül. Ez az alkotmány a helyi közösség és a község egymás közti viszonyáról olyan képet adott, hogy a helyi közösség tulajdonképpen a község kirendeltsége volt. Nem határozta meg ugyanis a polgárok jogát, hogy a helyi közösségekben és delegációi által véleményt nyilvánítsanak minden határozatról, ami a község vagy a szélesebb politikai közösség

hatáskörébe tartozik. Az alkotmány szerint a községi alapszabályzat szabta meg a helyi közösség helyét, területét és működését.

A helyi közösség mai helyzetét az 1974-ben hozott új alkotmány alakította ki.

Az alkotmány 89. szakasza szerint a dolgozók hatalmukat, a tmsz-okban, a helyi közösségekben, az öngazgatási érdekközösségekben és egyéb öngazgatói szervezetekben és közösségekben gyakorolják. A 114. szakasz szerint pedig a munkások és polgárok a helyi közösségekben határoznak közös érdekeik érvényesítéséről és közös szükségleteik kielégítéséről: a településrendezésről, a lakásproblémák megoldásáról, a közművesítésről, a szociális és gyermekvédelemről, a művelődésről, a test-edzésről, a fogyasztók érdekeinek védelméről, a honvédelemről, a társadalmi önvédelemről, valamint az élet és a munka egyéb területeiről.

Közös érdekek és szükségleteik kielégítése céljából — folytatja az alkotmány 114-es szakasza — a helyi közösségi dolgozók és polgárok öngazgatói megegyezések útján vagy másképpen összeköttetésbe kerülnek a társultmunka-szervezetekkel, öngazgatási érdekközösségekkel, egyéb szervezetekkel és közösségekkel a helyi közösség területén, és azon kívül, amelyeknek érdeke, illetve kötelessége, hogy részt vegyenek az érdekek és szükségletek kielégítésében.

Az alkotmány ugyanezen szakasza szerint a dolgozók részt vesznek a társadalmi munkák keresztülvételében és a közérdekű kérdésekkel kapcsolatos határozatok meghozatalában, a községekben és a szélesebb társadalmi-politikai közösségekben.

Az alkotmányhatározatokat azért ismertettük, hogy a továbbiakban tüzetes vizsgálat alá vehessük: meddig jutottunk a valóra váltásukban.

1980-ban Jugoszláviában 13 103, Vajdaság SZAT-ban pedig 589 helyi közösség működött. Községenként 11,2. Egy vajdasági helyi közösségben — az 1981-es összeírás szerint — átlag 3479 lakos élt. A helyi közösségek alapvető feladatához képest — a lakosság közvetlen öngazgatásának fejlesztése; a polgárok kommunális, szociális és egyéb közérdekű ügyeinek intézése; életszínvonaluk emelkedésének közvetlen befolyásolása — ez a lakosság szám túl nagyának tűnik, s arra mutat, hogy a meglévő helyi közösségek céljainak elérése kisebb lakóközösségek létrehozása útján fog megvalósulni, melyek a helyi közösségek fiókszervezeteként fognak működni.

A helyi közösségek területének meghatározása persze kimerítő és körültekintő kutatást követel, hogy a helyi közösség megfelelően feladatainak, hogy a területén lakó dolgozók és polgárok közösségévé válják, akik nemcsak a saját területi, hanem a szélesebb társadalmi-politikai közösség problémáinak megoldásán is fáradoznak.

A helyi közösség az öngazgatás sajátos intézményévé növeli ki magát, amelyben lehetőségek nyílnak arra, hogy a területén működő szervezetek egységes társadalmi rendszerben egyesüljenek.

A dolgozóknak mint fogyasztóknak és a szolgáltatások élvezőinek megszervezése, és a társultmunka-szervezetekkel, valamint a szolgáltatá-

sok nyújtóinak érdekeivel történő összehangolás természetesen még sok kívánni valót hagy maga után. Ezt a célt szolgálják az öngazgatási érdekközösségek, melyek a helyi közösséget képviselik a kommunális és egyéb komplementáris munkaszervezetek szerveiben, tervezésében és munkájában. Ugyanakkor kialakul az összekötetés a többi társult munkaszervezettel, elsősorban a kereskedelmi, valamint a közfogyasztási cékeket előállító munkaszervezetekkel.

A helyi közösség tehát nemcsak a kommunális rendszernek, hanem az egész öngazgatású társadalmi rendszernek is alapvető egységévé kell hogy váljék. Természetesen az ilyen fejlődés csak társadalmi-gazdasági rendszerünk egészének az előrehaladásával érhető el.

A helyi közösség társadalmi-gazdasági és szociális közösségünknek az a vetülete, amelyen az önálló, csoportos, területiális és közös társadalmi érdekek összehangolása és az egyes érdekellentétek feloldása kifejezésre juthat.

Edvard Kardelj A szocialista öngazgatás politikai rendszerének fejlődési irányai című művében megállapítja, hogy az öngazgatói érdekek pluralizmusa a társadalmi élet hat területén nyilvánul meg. Az érdekellentéteknek a társult munka területén, valamint a társadalmi tevékenységek területén való megnyilvánulása után a polgárok azon érdekei következnek, melyek lakóhelyi életfeltételeiket tükrözik vissza. Ez pedig a helyi közösségek területe.

A helyi közösség jelentőségét ennél jobban kifejezni nem lehet. Természetes, hogy az ilyen feladatok elvégzése csak az alkotmányos alapszeme színvonalán kifejtett helyi közösség munkájának lehet az eredménye.

A fejlettség mostani fokán, amikor a társult munka alapszervezetei a társadalmi reprodukció vonalán csak a kezdeti stádiumban vannak, amikor a szabad munkacsere alig kezdődött el, tehát az anyagi termelés és a komplementáris ténykedés alapszervezetei még távolról sem tudtak összehangolódni, ezek az ellentétek — az érdekek pluralizmusa — elsősorban a jövedelmi viszonyok, és egyéb öngazgatói viszonyok fejlődésében jutnak kifejezésre.

A gazdasági és komplementáris tevékenységek közötti ellentétek teljes mértékű kiküszöbölése a fejlettségnek csak az szintjén lesz lehetséges, amikor majd világosan kikristályosodnak azok a kritériumok, ismérvek, melyek lehetővé teszik annak a megállapítását, hogy ezek a „gazdaságon kívüli” tevékenységek milyen mértékben járulnak hozzá a használati értékek termeléséhez, és általánosan a gazdasági munkaszervezetek jövedelmének kialakításához. Az öngazgatási érdekközösségekben tömörült munkaszervezetek hozzájárulása mégis egyértelmű, bár a fejlettségünk mai fokán jelentőségük még nem mérhető. Nincs szükség azonban annak bizonyítására, hogy például a nevelőintézetek vagy az egészségügyi munkaszervezetek munkája elősegíti a gazdasági tevékenység fellendítését.

A helyi közösségekben tehát meg kell teremteni az egyenrangú öngazgatói megegyezéseknek és társadalmi megállapodásoknak a lehetőségét a

jövedelem azon részének kialakításáról és fogyasztásáról, amely a fenti, gazdaságon kívüli, de társadalmilag nélkülözhetetlen tevékenységek működését biztosítja. Ezáltal ugyanis kielégíthetők egyrészt a polgárok érdekei és szükségletei, másrészt pedig ezeknek a tevékenységeknek pozitív hatása a tenmelési szféra eredményeire is kihat.

Ezen feladat teljesítéséhez feltétlenül ki kell alakulnia a helyi közösség és a fent említett szférában működő munkaszervezetek közötti viszonyoknak: a megállapodás első, alapvető színhelye a helyi közösség kell hogy legyen.

Ez az elvitathatatlan tény még jobban kivilágosodik, ha a tervezésről szóló szövetségi törvényt, vagy a köztársaság és a Vajdaság hasonló dokumentumait vesszük figyelembe. A fenti törvény 89. szakasza szentint a helyi közösség tervének tartalmaznia kell azokat a célokat és feladatokat, melyek a közös kötelezettségek és a szükségletek kielégítéséhez szükséges eszközöket biztosítják (*településrendezés, lakásépítés, közművesítés, gyermek-, szociális és egészségvédelem, oktatás, művelődés, a fogyasztók védelme, környezetvédelem, honvédelem és társadalmi önvédelem*).

A fentiekből kitűnik, hogy a helyi közösség terve magában foglalja a társadalmi élet mindazon területeit, melyek a dolgozó ember szükségleteinek kielégítését szolgálják. Nyilvánvaló az is, hogy a helyi közösségnek, az öngazgatási érdekközösségeknek, valamint minden társultmunka-szervezetnek szoros együttműködést kell kiépítenie.

A Kommunista Szövetség XI. kongresszusa is aláhúzta annak jelentőségét, hogy a munkások és dolgozók jogai és kötelességei lényegében a társult munka alapszervezeteiben és a helyi közösségekben valósulnak meg. A rezolúció második részének harmadik pontjában ugyanis ez áll: „... hogy a dolgozó emberek és polgárok a helyi közösségekben, öngazgatási megegyezések és társadalmi megállapodások által, szoros kapcsolatot építenek ki a társult munka dolgozóival, az öngazgatási érdekközösségekkel és más társadalmi szubjektumokkal a közös programozás és a további fejlődés anyagi alapjainak megteremtése céljából... „A helyi közösség tehát az a fórum, ahol kialakul a társadalmi szükségletek és lehetőségek, minden polgár, valamint a társultmunka-szervezetek közössége.

A helyi közösség ennélfogva nem a polgárok gyűlése, hanem a társult munka minden tevékenységében működő szervezeteinek, a gazdasági és egyéb területeken működő szervezeteknek és dolgozóiknak, akik a helyi szövetség területén laknak különleges és sajátos közössége.

Fel kell azonban hívni a figyelmet arra, hogy a helyi közösségek kiépítése során még sok a fogyatékoság és számtalan akadály merül fel. Ezek a nehézségek és fogyatékoságok nem az egyéni és csoportos érdeellentétek hatására alakulnak ki, hanem objektív, örökölt és intézményes forrásaúak, de a szegényes anyagi körülmények következményei is lehetnek.

Az első, legsúlyosabb körülményt már említettük. Nincsenek megfelelő kritériumaink annak kifejezésére, hogy mennyiben járulnak hozzá az

egyres tevékenységek a társadalom és az egyén szükségleteinek kielégítéséhez.

A másik öröklött nehézség, hogy nincsenek hiteles adataink a lakás-, a demográfiai, de még a földrajzi helyzetről sem az egyes helyi közösségeket illetően. Az eddigi statisztikai adatok ezekre a kérdésekre még nem adtak választ; az 1981-es összeírás is csak részleges adatokat szolgáltatott. Így érthető, hogy a társadalmi tevékenységekben működő munkaszervezetek csak részben tudnak az egyes helyi közösségeknek megfelelő tevékenységet kifejezteni. Vonatkozik pedig ez elsősorban a városi helyi közösségekre, amelyeknek még a határai is bizonytalanok.

Az ilyen határok természetesen befolyásolják a lakói közösség kialakulását, miután nincs biztosítva, hogy közös lakóterületük és működési területük alapján közös érdekeik is teljes mértékben kifejezésre jussanak.

A harmadik ilyen nehézség a fentiekből következik. Még ha sikerül is a helyi közösségben alakított bizottságok, tanácsok, szervezetek, delegátusok és delegációk alapos munkájával, és főként a polgárgyűlések határozatainak értelmében kidolgozni a közös érdekeket és szükségleteket, azokon belül a prioritás sorrendjét, a költségek kvantifikációja és fedezése még akkor is nagy nehézségekbe ütközik.

A helyi közösség működésének pénzelése természetesen külön megoldást kíván. Mivel a helyi közösség a területén lakó dolgozók és polgárok közössége, természetesen, hogy közös szükségleteik kielégítése céljából a szükséges anyagi eszközöket az itt lakó dolgozók és polgárok, valamint azok a társultmunka-szervezetek kell hogy előteremtsék, ahol a lakosok dolgoznak. Ebből következik, hogy az itt lakók személyi hozzájárulása, valamint a munkaszervezetek hozzájárulása biztosítja a szükséges pénzeszközöket, hogy a helyi közösség elláthassa feladatát és kielégítse azokat a közös szükségleteket, amelyeket a közös munkával és közös meg-egyezőssel meghozott helyi közösségi terv irányoz elő.

A negyedik le nem becslendő nehézség, mely elsősorban intézményes jellegű, abból ered, hogy a társultmunka-szervezetek érdekkörüket sokkal szélesebb területen, sokszor az egész ország területére mérve alakították ki. Az ilyen érdekkialakítás, bizonyos szempontból helyes is. Nem helyes viszont, hogy ez a széles érdekerület háttérbe szorítja a helyi közösséggel szemben okvetlen kialakítandó közösséget, mely nemcsak dolgozói érdekeinek kielégítését, hanem a munkaszervezet fejlődését is befolyásolja. A helyi közösség elsődleges feladata:

— Az a fejlődés, amely a helyi közösség, ill. a lakosság minden működési területén, de elsősorban a terciális tevékenységekben végbemegy, melyek tervezésébe a helyi közösség bekapcsolódik, ám a működésükhöz nem kell a helyi közösség népességének külön hozzájárulása, mivel a társultmunka-szervezetek működése biztosítja a tevékenységek anyagi feltételeit és eredményeit.

— Az a fejlődés, mely a helyi közösségnek a társultmunka-szervezetek tervei-be való közvetlen befolyása által jön létre. Ez elsősorban a közmű-

vesztési, lakásgazdálkodási és egyéb társadalmi tevékenységek hatáskörébe tartozik.

— Az a fejlődés, mely a helyi közösségnek a társult munka érdekelt szervezeteivel való közvetlen együttműködésével jön létre, elsősorban a közművesztési és egyéb gazdaságon kívüli tevékenységekben, és amelyek pénzelése részben a tmasz-ok munka- és eszköztársítása révén, részben pedig a helyi közösség lakosainak hozzájárulásával megy végbe.

— Az a fejlődés, melyet saját erővel és eszközzel kell keresztülvinni, illetve közös munkával és önkéntes hozzájárulással.

A helyi közösség tehát az a sejt, ahol a társadalmi öngazgatás egysége teljes egészében kialakul. Sajnos, a társadalmi öngazgatási viszonyok eddigi fejlődése során még nem értük el a helyi közösség fent vázolt helyzetét. Ez a fejlődés a munkaszervezeti öngazgatás fejlődésével párhuzamosan fog végbemenni. A munka- és eszköztársítás, a szabad munkacsere kialakítása, a helyi közösségi közérdekek érvényesítése, a közös feladatok teljesítése — ezek a mérőföldkövei szocialista öngazgatású társadalmunk további fejlődésének.

A helyi közösségeknek mint az öngazgatás, a termelés és fogyasztás egysége alapsejtjének tehát még nagyon sokat kell fejlődnie. Ennek a fejlődési folyamatnak pedig még nagyszámú akadályt kell leküzdenie. Elsősorban ki kell fejlődnie a lakóhely és a munkahely szerinti közös érdekek tudatának, de a közös érdekek és szükségletek kielégítéséhez, illetve az életkörülmények javításához szükséges eszközök előteremtése sem hanyagolható el. A helyi közösség működésének pénzelését voltaképpen a helyi közösségen belül kell biztosítani, és pedig a helyi közösség területén lakó dolgozóknak az adott társultmunka-alapszervezetek közszükségleti eszközeiben való részesedése által; a lakosság számához mért részesedésben a községi hozzájárulásokban, valamint végül, de nem utolsósorban a lakosság önkéntes hozzájárulása által. E célból egy olyan öngazgatói megegyezés szükséges, amely biztosítja a szükséges eszközök előteremtését, hogy mint azt Kardelj elvtárs mondta: „... a munkások, a dolgozók és polgárok összehangolják közvetlen anyagi és egyéb érdekeiket azon a területen, amelyen élnek”.

A helyi közösségről lévén szó, nem szabad figyelmen kívül hagyni a helyi közösség és a küldöttrendszer egymás közti viszonyát. Ennek a viszonyoknak hatása mindkét irányban pozitív kell hogy legyen. Egyrészt a társultmunka-szervezeteknek, öngazgatási érdekközösségeknek és más szervezeteknek a helyi közösségekbe irányított megbízottai által, másrészt pedig a helyi közösség delegátusai az öngazgatási érdekközösségekben, valamint a községben és a többi társadalmi-politikai szervezetekben hordozói ennek a két irányban ható viszonyoknak.

A helyi közösségben működő dolgozók és polgárok nem képeznek egyöntetű érdekrendszert. Ezért elképzelhető, hogy a küldöttrendszerhez is attól függően viszonyulnak, hogy valaki milyen művelődési szintet ért el, hogy milyen pozíciója van a társultmunka-szervezetben és a társadalmi-politikai szervezetben, de természetesen különböző álláspontok alakul-

hatnak lki a küldöttrendszer irányában a különböző helyi közösségekben, a falusi, városi vagy külvárosi helyi közösségekben is. Ezeknek a különbségeknek összehangolása a helyi közösségek egyik jelentős feladata.

A kommuna — Marx szavaival élve — „a munka gazdasági felszabadulásának végül is megtalált politikai módja”. A helyi közösség pedig a mai alkotmányjogi elképzelésünk szerint ennek a kommunának megjelenési formája.

Rezime

Ustavno-pravni položaj i postignuti razvojni nivo mesne zajednice

U članku se razmatra mesna zajednica, mesto ispoljavanja zajedništva stanovništva, koje stanuje na određenoj površini, ikao i odnos tako formirane mesne zajednice sa organizacijama udruženog rada, samoupravnim interesnim zajednicama opštinama i drugim društveno-političkim zajednicama. Priказuje se taj odnos, ikao što se predviđa ustavom, ikao i zamišli naših istaknutih mislilaca, te se ujedno ukazuje i na sadašnji nivo razvitka i na probleme koji postoje i koji se trebaju u narednom periodu rešiti, da bi mesna zajednica odgovarala u potpunosti organizacionoj osnovnoj zajednici stanovništva, ikako je to ustalom predviđeno.

U radu se ukazuje i na neophodno potreban ubrzani razvoj društveno-ekonomskih uslova za ispoljavanje delatnosti mesne zajednice, ikako je to predviđeno. Konstatuje se da je za to potrebno potpuno ispoljavanje udruživanja rada i sredstava u okviru reprodukcioniš skupina; razvoj slobodne razmene rada uz pronalaženje kriterija i merila za utvrđivanje uticaja tzv. „neprivrednih” društvenih delatnosti na proizvodnu delatnost i formiranje dohotka u osnovnim organizacijama udruženog rada u sferi materijalne proizvodnje, kao i formiranje svesti o opštem zajedništvu dugotrajnih interesa radnih ljudi i građana koji žive na određenoj teritoriji.

Povezivanje radnih ljudi i građana u mesnoj zajednici sa organizacijama udruženog rada i svim drugim zajednicama, je prvi uslov za razvijanje delatnosti mesne zajednice na očekivanom nivou. To se može postići — ikao što je to i ovde podvučeno — putem samoupravnih sporazuma i društvenih dogovora o potrebama, ciljevima, zadacima, ikao i o načinu i putevima postizanja tih ciljeva, a u prvom redu o obezbeđivanju sredstava za postignuće tih ciljeva i zadataka.

U članku je međutim i rečeno, da postoje veoma velike poteškoće, ikoje otežavaju postizanje razvitka takve mesne zajednice. Pored već pomenutog nepostojanja kriterija i merila za učešće društvenih delatnosti u dohotku materijalne proizvodnje, kao nedovoljno razvijenog udruživanja rada i sredstava, ikoje je ikao i slobodna razmena rada, tek na začetku svoga razvitka, tu treba imati u vidu i činjenicu da ne postoje odgovarajući demografski ekonomski i čak i geografski podaci o postojećim mesnim zajednicama, pa se tako može postaviti i pitanje da li su teritorije postojećih mesnih zajednica tako postavljene da odgovaraju potrebama, da bi se zadovoljile ustavne postavke za delatnost mesnih zajednica.

Isto tako treba imati u vidu i postojeću nesigurnost, da se mogu obezbediti sredstva za sprovođenje zadataka i zadovoljenje interesa radnih ljudi i građana.

na na teritoriji mesne zajednice, čak iako su ti ciljevi interesi i zadaci kao rezultat rada stanovnika, delegata i delegacija i svih organizacionih oblika rada u mesnoj zajednici kao zajednički utvrđeni. Čak je i kvantifikacija potrebnih sredstava veoma orežana na sadašnjem stepenu našeg razvitka. Odnosi mesnih zajednica sa OUR-ima na svome terenu, a naročito sa OUR-ima, koji ne rade na teritoriji mesne zajednice ali čiji radnici delimično stanuju na teritoriji mesne zajednice, nisu postigli zadovoljavajući nivo. Interesna sfera tih OUR-a je na izgled mnogo šira nego mesna zajednica i prostire se često na teritoriju čitave naše zemlje, pa se zato problemi koji se javljaju u mesnoj zajednici bagateliziraju.

Na kraju se u članku skreće pažnja na odnose razvitka mesne zajednice i delegatskog sistema. I ovde se ukazuje na poteškoće koje postoje i koje treba prevazići.

Resumee

Verfassungsrechtliche Lage und errichtetes Entwicklungsnivo der Ortsgemeinschaften

Im Artikel wird die Ortsgemeinschaft — Ort der Offenbarung der Gemeinschaft der Einwohner — untersucht, die an bestimmter Fläche wohnnacht sind, sowie des Verhältnisses solcher Ortsgemeinschaft mit den Organisationen der vereinigten Arbeit, selbstverwalterischen Interessengemeinschaften und gesellschaftspolitischen Gemeinschaften. Es wird aufgezeichnet, wie diese Verhältnisse in der Verfassung vorgestellt, und nach den Berichten unserer ausgezeichneten Denken, vorgezeichnet worden sind und dabei unterstrichen, wie sich sie bisher entwickelt haben und welche Probleme dabei vorhanden sind, die in der kommenden Zeit gelöst werden müssen, um dass die Ortsgemeinschaft tatsächlich und vollkommen die grundlegende Gemeinschaft der Einwohner wird, wie es in der Verfassung vorgesehen wurde.

In der Arbeit wird auf die unentbehrliche Nötigkeit schnellerer Entwicklung der gesellschaftlich-ökonomischen selbstverwalterischen Verhältnissen hingewiesen, um dass sich die Aktivität der Ortsgemeinschaft entwickeln kann, wie es vorgesehen ist. Es wird festgestellt, dass zur solchen Entwicklung die volle Vereinigung der Arbeit und der Mittel in den Reproduktionsgemeinschaften; die Entwicklung des freien Arbeitsaustausches, so wie die Entdeckung der Kriterien und Maßstäben zur Messung der Beteiligung der Arbeit der sogenannten Ausserwirtschaftlichen Tätigkeiten, in der Erzeugung der Produkten und des Einkommens der Grundorganisationen der materiellen Arbeitssphäre nötig ist. Ebenso muss auch die Entwicklung des Bewusstseins über die Gemeinschaft der langfristigen Interessen der Arbeitenden und Bürger an bestimmter Fläche unbedingt erzielt werden.

Die Verbundenheit der Arbeitenden und Bürger in der Ortsgemeinschaft mit den Grundorganisationen der vereinigten Arbeit und mit allen anderen Gemeinschaften, ist die erste Bedingung der möglichen Entwicklung der Betätigung der Ortsgemeinschaft auf entsprechender Höhe. Das ist — wie in dem Artikel geschrieben ist — mit Hilfe der selbstverwalterischen Besprechungen und gesellschaftlichen Vereinbarungen, die die gemeinsamen Interessen und Ziele sowie die Methoden zur Erreichung dieser Ziele beinhalten.

Im Artikel, ist aber auch festgestellt, dass es viele Schwierigkeiten gibt, die die Erreichung solcher Tätigkeit der Ortsgemeinschaften stören. Neben den nichtbestehenden Kriterien und Maßstäben, zur Messung des Beitrages der „unwirtschaftlicher“ Tätigkeiten; die ungemässe Entwicklung der vereinigten Arbeit und Mittel die erst im Anfangsstadium ihrer Entwicklung sind, es gibt sogar keine genügende und sichere demografische und geografische Daten, über die bestehenden Ortsgemeinschaften und man kann daher die Frage stellen, ob die Territorien der bestehenden Ortsgemeinschaften dem Brauch der Einigung der Einwohner und daher auch dem Verfassungsvorstellungen entsprechen.

Man muss auch die ungewisse Möglichkeiten zur Besorgung der nötigen Finanzmittel zur Durchführung der Aufgaben im Auge behalten, die sich vor die Ortsgemeinschaften stellen, sogar wenn sie durch die Tätigkeit der Delegationen und anderer Organisationsformen klar festgestellt werden. Selbst die Quantifikation der nötigen Mittel ist schwierig auf dem heutigen Nivo unserer Entwicklung. Die Verhältnisse mit den Arbeitsgemeinschaften besonders mit denen, die nicht auf der Fläche der Ortsgemeinschaft notiert sind, aber ein Teil ihrer Arbeiter dort wohnt, sind noch überhaupt nicht genügend entwickelt. Die Interessensphäre dieser Arbeitsgemeinschaften erweitert sich oft auf die Fläche des ganzen Landes, und daher werden die Probleme der Ortsgemeinschaft bagatelisiert.

Am Ende, wird in dem Artikel auf die Verhältnisse der Entwicklung der Ortsgemeinschaft und des Delegiertensystems hingewiesen. Hier werden auch die überwiegenden Schwierigkeiten unterstrichen.